

Per últim, altra via de comunicació important comensada hi há, que, de termenar-se prompte, portaria molt profit a les fires, mercats i comerç en general, d'Olot. Ens referim a la carretera que surt d'aquí i arriba avui fins a Sant Salvador de Bianya, que ha d'unir-se amb la que passant per Sant Pau vá a Camprodón. Els comarcans d'aquesta vila han estat durant molts anys concurrents a nostres fires i mercats; però ara, en construcció el tros de Capsacosta, no sols tenen més facilitats per a anar a Ripoll i a Vich, sinó a Barcelona, on poden anar i retornar-ne en un dia, amb temps suficient per a complir totes les diligències més perentories.

Fácil és, doncs, comprendre la importància que tenen les carreteres; per aixó és un dever imposat pel patriotisme el de iniciar una enérgica propaganda per a que se activi la terminació de les començades i la obertura d'altres que es tenen en projecte, per a aixís intensificar la migrada vida comercial d'Olot.

C. AGUSTI.

La batalla de Catalunya

ASSAMBLEA I MANIFESTACIÓ

Veusaquí com tota la campanya de Catalunya a favor de reformes econòmiques, salvadores del treball actual i treball nou, va concretant-se, va aco-blant-se, va prenent forma en un acte d'aquells que posen tan alt l'esperit cívic dels catalans, la educació política de les masses, facin el que vulguin per contradir-lo, quatre inadaptats o una dotzena de confidants.

De les peticions de la Junta de la Mancomunitat catalana, de les campanyes parlamentàries fetes per senadors i diputats de tots els partits polítics catalans, de les campanyes de les societats econòmiques de l'actitut de la premsa catalana, de l'acte del Tibidabo, de la campanya de les societats obreres i cooperatives, dels acords d'Ajuntaments, i al cap de ells el de Barcelona, de la propaganda intensa de les necessitats reals i de les previsions de l'avenir, n'ha sortit l'idea d'un gran acte que organitza la Comissió mixta consistorial, amb representació de tots eis partits de Catalunya—fóra el datista, que hi destorbaria si no feia d'espiaeta—i amb representació de les societats obreres i cooperatives, que s'anomenen «Pro-Zona neutral» i que per les adhesions que té rebudes pot honrar-se amb el títol de representant de Catalunya.

Aquest acte—una assemblea i una manifestació popular que li donará forsa de plebiscit—s'ha senyalat pel diumenge dia 10 d'octubre. La Comissió ha aprovat ja la circular convocant-la i les Bases que

se li han de sometre; representants dels partits polítics, de les societats econòmiques, de les obreres i cooperatives, es reuneixen cada dia per acordar la organització de la manifestació popular. Catalunya va a parlar al Govern per llavis d'una solidaritat que no tindrà el sentimentalisme de la que va commoure Espanya el 1907, però que, més positiva, més extensa, més pràctica, senyalará als governs espanyols la via que ha de seguir per salvar el treball i preparar-lo per les contingències de la gran lluita econòmica que seguirá á la pau d'Europa, i expressará la més formidable protesta d'un poble, desitjós de viure i de treballar, contra una governació i una política que va obrint la fossa d'Espanya i organitzant una corrúa d'enterradors en la que no vol, en la que no pot figurar la nostra terra.

Era inevitable aquest acte, aquesta ciutadana expressió de la voluntat de Catalunya: l'hem previst sempre, sempre l'hem esperat. Sense ell, no solament hauríem fet els catalans un paper ridícol, sinó que hauríem estat escarnits i vergassejats pels nostres enemics i pels que temen l'exemple de Catalunya.

I havia de venir, i l'esperávem tal com s'organitza; expressió concreta de les aspiracions econòmiques de Catalunya, norma de conducta per a la representació parlamentària catalana; agrupament de totes les forces que representen la vida de Catalunya en totes les manifestacions de la seva activitat industrial, comercial, agrícola, política, cultural i social.

Que el Govern procurarà per tots els mitjans destorbar aquest acte, ho esperem; és més: ja ha comensat de fer-ho. La política de sembrar divisions i crear rezels per mitjà d'homes que a tot s'avenen o que res entenen, abusant de les febleses humanes, ja ha començat. Però ben inútilment.

El Govern, com el lliberal de 1905 y 1906, no farán més que ajudar el nou alçament de Catalunya, que, amb el sol fet d'existir, desmenteix i esmicola insidies i campanyes que contra les peticions de Catalunya han fet el Govern i la política catalanófoba de Madrid i successors del caciquisme.

Es el darrer esforç que fa Catalunya davant dels governs: després d'aquest acte, si Catalunya és menyspreada, si Catalunya és vençuda, ¿qué haurá de fer?

Ara com ara, les probabilitats de triomf están en raó directa de la importància de l'acte. Fem-lo que es digui amb la trascendencia del moment, que respongui a les engunies de l'avenir, a la crisi del present, als enganys del passat. I després... després, a noves circumstàncies nova actuació. Veurem.

(De *La Ven de Catalunya*.)

